

13 FUNDAMENTALS OF FAITH

IKAR NINE: GOD DOESN'T CHANGE HIS MIND

1. Rambam, Pirush Hamishnayos Sanhedrin Perek 10

ויסוד התשיעי הבטול. והוא שזו תורת משה לא תבטל, ולא תבוא תורה מאת ה' זולתה, ולא יתוסף בה ולא יגרע ממנה לא בכתוב ולא בפירוש, אמר לא תוסף עליו ולא תגרע ממנו. וכבר ביארנו מה שצריך לבאר ביסוד זה בהקדמת החבור הזה.

לא יחליף האל ולא ימיר דתו לעולמים לזולתו.

אני מאמין באמונה שלמה שזאת התורה לא תהא מחלפת
ולא תהא תורה אחרת מאת הבורא ותפוך שמו:

Historical Significance of This Ikar

Christianity

Jesus Christ from Nazareth (1-33)

2. Book of Hebrews 1:1-4

Warning to Pay Attention

1 We must pay the most careful attention, therefore, to what we have heard, so that we do not drift away.

2 For since the message spoken through angels was binding, and every violation and disobedience received its just punishment,

3 how shall we escape if we ignore so great a salvation? This salvation, which was first announced by the Lord, was confirmed to us by those who heard him.

4 God also testified to it by signs, wonders and various miracles, and by gifts of the Holy Spirit distributed according to his will.

3. Book of Hebrews 3:1-6

Jesus Greater Than Moses

1 Therefore, holy brothers and sisters, who share in the heavenly calling, fix your thoughts on Jesus, whom we acknowledge as our apostle and high priest.

2 He was faithful to the one who appointed him, just as Moses was faithful in all God's house.

3 Jesus has been found worthy of greater honor than Moses, just as the builder of a house has greater honor than the house itself.

4 For every house is built by someone, but God is the builder of everything.

5 "Moses was faithful as a servant in all God's house," bearing witness to what would be spoken by God in the future.

6 But Christ is faithful as the Son over God's house. And we are his house, if indeed we hold firmly to our confidence and the hope in which we glory.

4. Acts 15:19-21 - The Council of Jerusalem or Apostolic Council [Jerusalem around AD 50]

It is my judgment, therefore, that we should not make it difficult for the Gentiles who are turning to God. Instead we should write to them, telling them to abstain from food polluted by idols, from sexual immorality, from the meat of strangled animals and from blood.²¹ For the law of Moses has been preached in every city from the earliest times and is read in the synagogues on every Sabbath.

Shabbtai Tzvi

Sabbatai Zvi (1626–1676)

5. Jewish Virtual Library

Shabbetai Zvi in 1666, was a national calamity. Born in Smyrna in 1626, he showed early promise as a Talmudic scholar, and even more as a student and devotee of Kabbalah. More pronounced than his scholarship were his strange mystical speculations and religious ecstasies. He traveled to various cities, his strong personality and his alternately ascetic and self-indulgent behavior attracting and repelling rabbis and populace alike. He was expelled from Salonica by its rabbis for having staged a wedding service with himself as bridegroom and the Torah as bride. His erratic behavior continued. For long periods, he was a

respected student and teacher of Kabbalah; at other times, he was given to messianic fantasies and bizarre acts. At one point, living in Jerusalem seeking "peace for his soul," he sought out a self-proclaimed "man of God," Nathan of Gaza, who declared Shabbetai Zvi to be the Messiah. Then Shabbetai Zvi began to act the part, as Gershom Scholem describes:

Jacob Frank

Jacob Frank (1726–1791)

6. Jewish Encyclopedia

From among these secret circles of the Shabbethaians came the founder of the Frankist sect, **Jacob Frank**, born in Podolia about 1726. His father was expelled from the community for belonging to the secret society of Zebiists, and moved to Wallachia, where the influence of the Turkish Shabbethaians was strongly felt. While still a boy at school Frank displayed an aversion to Jewish learning founded on the Talmud, and afterward often styled himself "a plain man" or "an untutored man." In the capacity of a traveling merchant he often entered Turkey; there he was named "Frank," a name generally given in the East to a European; and there he lived in the centers of contemporary Shabbethaianism—Salonica and Smyrna.

In the beginning of the fifth decade of the eighteenth century he became intimate with the leaders of the sect and adopted its semi-Mohammedan cult. In 1755 he appeared in Podolia, and, gathering about him a group of local sectarians, began to preach to them the revelations which were communicated to him by the successors of the false Messiah in Salonica. In their secret gatherings was performed, under the leadership of Frank, much that was directly opposed to the religious-ethical conceptions of the orthodox Jews. One of these gatherings ending in a scandal, the attention of the rabbis was drawn to the new propaganda. As a foreigner, Frank was obliged to leave Podolia, while his followers were given over to the rabbis and the "qahal" authorities (1756). At the rabbinical court held in the village of Satanov many of the sectarians confessed to having broken the fundamental laws of morality; and women confessed to having violated their marriage vows, and told of the sexual looseness which reigned in the sect under the guise of mystical symbolism.

Shukr Kahayl

7. Jewish Virtual Library

in the 1860s, it was one Judah ben Sholom, known as Shukr Kuhayl, who appeared in San'a, the site of Yemen's largest Jewish community, and declared that the prophet Elijah had appeared to him in a vision,

and proclaimed him Messiah. In 1862-64, Shukr Kuhayl traveled about Yemen, performing "signs and miracles," which won him many adherents in the Jewish community, and some in the Muslim as well. His success with the latter led to his assassination, but he had earlier promised his followers that he would rise again.

Origins of the Idea

8. Devarim Rabba 8:6

ד"א כי המצוה וגו' לא בשמים היא אמר להן משה שלא תאמרו משה אחר עומד ומביא לנו תורה אחרת מן השמים כבר אני מודיע אתכם לא בשמים היא שלא נשתייר הימנה בשמים

9. Rambam, Yesodei HaTorah 9:6

It is clear and explicit in the Torah that it is [God's] commandment, remaining forever without change, addition, or diminishment, as [Deuteronomy 13:1] states: "All these matters which I command to you, you shall be careful to perform. You may not add to it or diminish from it," and [Deuteronomy 29:28] states: "What is revealed is for us and our children forever, to carry out all the words of this Torah." This teaches that we are commanded to fulfill all the Torah's directives forever. It is also said: "It is an everlasting statute for all your generations," and [Deuteronomy 30:12] states: "It is not in the heavens." This teaches that a prophet can no longer add a new precept [to the Torah].

Therefore, if a person will arise, whether Jew or gentile, and perform a sign or wonder and say that God sent him to:

- add a mitzvah,
 - withdraw a mitzvah
 - explain a mitzvah in a manner which differs from the tradition received from Moses, or
 - if he says that the mitzvot commanded to the Jews are not forever, but rather were given for a limited time,
- he is a false prophet. He comes to deny the prophecy of Moses and should be executed by strangulation, because he dared to make statements in God's name which God never made.

God, blessed be His name, commanded Moses that this commandment is for us and our children forever, and, God is not man that He speak falsely.

If so, what is meant by the Torah's statement [Deuteronomy 18:18]: "I will appoint a prophet from among their brethren like you, and I will place My words in his mouth and he will speak..."? He is not coming to establish a [new] faith, but rather to command the people [to fulfill] the precepts of the Torah and to warn against its transgression, as evidenced by the final prophet [Malachi], who proclaimed [3:22], "Remember the Torah of Moses, My servant."

Also, a prophet may command us to do something which [is neither permitted nor forbidden by Torah law] - for example, "Go to such and such a place," "Do not go there," "Wage war today," or "Do not do so," "Build a wall," or "Do not build it."

[In these instances,] it is a mitzvah to listen to him. Anyone who violates his directives is liable for death at the hand of God, as [Deuteronomy 18:19] states: "And a person who will not heed My words which he speaks in My name, I will seek [retribution] from him."

דבר ברור ומפורש בתורה שהיא מצוה עומדת לעולם ולעולמי עולמים אין לה לא שינוי ולא גרעון ולא תוספת שנאמר את כל הדבר אשר אנכי מצוה אתכם אותו תשמרון לעשות לא תוסף עליו ולא תגרע ממנו ונאמר והנגלות לנו ולבנינו עד עולם לעשות את כל דברי התורה הזאת הא למדת שכל דברי תורה מצווין לנו לעשותן עד עולם וכן הוא אומר חוקת עולם לדורותיכם ונאמר לא בשמים היא הא למדת שאין נביא רשאי לחדש דבר מעתה לפיכך אם יעמוד איש בין מן האומות בין מישראל ויעשה אות ומופת ויאמר שה' שלחו להוסיף מצוה או לגרוע מצוה או לפרש במצוה מן המצוות פירוש שלא שמענו ממשה או שאמר שאותן המצוות שנצטוו בהן ישראל אינן לעולם ולדורי דורות אלא מצוות לפי זמן היו הרי זה נביא שקר שהרי בא להכחיש נבואתו של משה ומיתתו בחנק על שהזיד לדבר בשם ה' אשר לא צוהו שהוא ברוך שמו צוה למשה שהמצוה הזאת לנו ולבנינו עד עולם ולא איש אל ויכזב:

א"כ למה נאמר בתורה נביא אקים להם מקרב אחיהם כמוך לא לעשות דת הוא בא אלא לצוות על דברי התורה ולהזהיר העם שלא יעברו עליה כמו שאמר האחרון שבהן זכרו תורת משה עבדי וכן אם צונו בדברי הרשות כגון לכו למקום פלוני או אל תלכו עשו מלחמה היום או אל תעשו בנו חומה זו או אל תבנוה מצוה לשמוע לו והעובר על דבריו חייב מיתה בידי שמים שנאמר והיה האיש אשר לא ישמע אל דברי הנביא אשר ידבר בשמי אנכי אדרוש מעמו:

How Is This Different from the Oral Torah?

10. Kesef Mishna, ad loc.

ונאמר לא בשמים היא. בפ' הזהב (ב"מ נ"ט) גבי פלוגתא דר' אליעזר ורבנן אמרינן עמד ר' יהושע על רגליו ואמר לבת קול שיצאת ופסקה הלכה כר"א לא בשמים היא ואמרינן התם מאי לא בשמים היא אמר ר' ירמיה אין משגיחין בבת קול וכל שכן דאין משגיחין בבניא המתנבא: הא למדת שאין נביא רשאי לחדש דבר מעתה. זה לשון ת"כ על פסוק אלה המצות אשר צוה ה' את משה ואיתיה בריש מגילה:

11. Talmud Bavli, Bava Metzia 59b

וזה הוא תנור של עכנאי. מאי עכנאי? - אמר רב יהודה אמר שמואל: שהקיפו דברים כעכנא זו, וטמאוהו. תנא: באותו היום השיב רבי אליעזר כל תשובות שבעולם ולא קיבלו הימנו. אמר להם: אם הלכה כמותי - נעקר חרוב ממקומו מאה אמה, ואמרי לה: ארבע מאות אמה. אמרו לו: אין מביאין ראייה מן החרוב. חזר ואמר להם: אם הלכה כמותי - אמת המים יוכיחו. חזרו אמת המים לאחוריהם. אמרו לו: אין מביאין ראייה מאמת המים. חזר ואמר להם: אם הלכה כמותי - כותלי בית המדרש יוכיחו. הטו כותלי בית המדרש ליפול. גער בהם רבי יהושע, אמר להם: אם תלמידי חכמים מנצחים זה את זה בהלכה - אתם מה טיבכם? לא נפלו מפני כבודו של רבי יהושע, ולא זקפו מפני כבודו של רבי אליעזר, ועדין מטין ועומדין. חזר ואמר להם: אם הלכה כמותי - מן השמים יוכיחו. יצאתה בת קול ואמרה: מה לכם אצל רבי אליעזר שהלכה כמותו בכל מקום! עמד רבי יהושע על רגליו ואמר: לא בשמים היא. - מאי + דברים ל' + לא בשמים היא? - אמר רבי ירמיה: שכבר נתנה תורה מהר סיני, אין אנו משגיחין בבת קול, שכבר כתבת בהר סיני בתורה + שמות כ"ג + אחרי רבים להטת. - אשכחיה רבי נתן לאלהיו, אמר ליה: מאי עביד קודשא בריך הוא בההיא שעתא? - אמר ליה: קא חייך ואמר נצחוני בני, נצחוני בני.

12. Beis Elokim, Shaar HaYesodos 36 [R. Moshe Trani 1500-1580]

י"ג מקום לקטני אמונה להרהר על אמונת עיקר זה על דבר המחלוקת שנחלקו חכמי ישראל משנים קדמוניות, מזמן הסמיכה נשיא ואב צ"ד זה אומר לסמוך זה אומר שלא לסמוך עד שרבו תלמידי שמהי והלל וח"ו נעשית התורה כשהי תורה, וכן האמוראים והגאונים והחכמים הבאים אחריהם עד היום חולקים זה מתיר וזה אוסר זה פוטר וזה מחייב זה מטמא וזה מטהר בדבר אחד, ואם האמת הוא כמי שמתיר או מטהר או שפטר יהיה שכנגדו מוסיף על מה שכתוב בתורה, ואם הוא כדברי האחר יהי שכנגדו גורע ממה שכתוב בתורה, וכמו שאמרו זה לזה במשנת זצח"ס אה כן אתה מוסיף על מה שכתוב בתורה, א"כ אתה גורע וכו', ואם נחפש נמלא מחלוקת זה ברוך דיני התורה, ועם מה שכתבתי בפ' שלפני זה שטיקת האזהרה בצל הוסיף ובל תגרע הוא בתורה שצ"פ יקשה יותר כי רוב המחלוקת שנפלו בין החכמים הם בתורה שצ"פ:

What is the Oral Torah?

13. Rambam, Hilchos Mamrim 1:1-3; 2:1-2

Halacha 1

The Supreme Sanhedrin in Jerusalem are the essence of the Oral Law. They are the

הלכה א

בית דין הגדול שבירושלים הם עיקר תורה שבעל פה, והם עמודי

<p>pillars of instruction from whom statutes and judgments issue forth for the entire Jewish people. Concerning them, the Torah promises Deuteronomy 17:11: "You shall do according to the laws which they shall instruct you...." This is a positive commandment. Whoever believes in Moses and in his Torah is obligated to make all of his religious acts dependent on this court and to rely on them.</p> <p>Halacha 2 Any person who does not carry out their directives transgresses a negative commandment, as <i>Ibid.</i> continues: "Do not deviate from any of the statements they relate to you, neither right nor left."</p> <p>Lashes are not given for the violation of this prohibition, because it also serves as a warning for a transgression punishable by execution by the court. For when a sage rebels against the words of the court, he should be executed by strangulation, as the following verse states: "A person who will act deliberately...."</p> <p>We are obligated to heed their words whether they:</p> <p>a) learned them from the Oral Tradition, i.e., the Oral Law,</p> <p>b) derived them on the basis of their own knowledge through one of the attributes of Biblical exegesis and it appeared to them that this is the correct interpretation of the matter,</p> <p>c) instituted the matter as a safeguard for the Torah, as was necessary at a specific time. These are the decrees, edicts, and customs instituted by the Sages.</p> <p>It is a positive commandment to heed the court with regard to each of these three matters. A person who transgresses any of these types of directives transgresses a negative commandment. This is derived from the continuation of the above verse in the following manner: "According to the laws which they shall instruct you" - this refers to the edicts, decrees, and customs which they instruct people at large to observe to strengthen the faith and perfect the world. "According to the judgment which they relate" - this refers to the matters which they derive through logical analysis employing one of the methods of Biblical exegesis. "From all things that they will tell you" - This refers to the tradition which they received one person from another.</p> <p>Halacha 3 There can never be any difference of opinion with regard to matters received through the Oral Tradition. Whenever there arises a difference of opinion with regard to a matter that shows that it was not received in the tradition from Moses our teacher. The following principles apply with regard to matters derived through logical analysis. If the entire body of the Supreme <i>Sanhedrin</i> agrees with regard to them, their consent is binding. If there is a difference of opinion, we follow the majority and decide the matter according to the majority. Similarly, with regard to the decrees, edicts, and customs, if a portion of the judges perceived that it was necessary to issue a decree, institute an edict, or establish a custom for the people, and a portion perceived that it is not appropriate to issue this decree, institute this edict, or establish this custom, the judges should debate the matter back and forth. Afterwards, a vote is called, and we follow the majority and execute the matter according to the decision of the majority.</p>	<p>ההוראה ומהם חק ומשפט יוצא לכל ישראל, ועליהן הבטיחה תורה שנאמר על פי התורה אשר יורוך זו מצות עשה, וכל המאמין במשה רבינו ובתורתו חייב לסמוך מעשה הדת עליהן ולישען עליהן.</p> <p>הלכה ב כל מי שאינו עושה כהוראתן עובר בלא תעשה שנאמר לא תסור מכל הדבר אשר יגידו לך ימין ושמאל, ואין לוקין על לאו זה מפני שניתן לאזהרת מיתת בית דין, שכל חכם שמורה על דבריהם מיתתו בחנק שנאמר והאיש אשר יעשה בזדון וגו',</p> <p>אחד דברים שלמדו אותן מפי השמועה והם תורה שבעל פה, ואחד דברים שלמדום מפי דעתם באחת מן המדות שהתורה נדרשת בהן ונראה בעיניהם שדבר זה כך הוא,</p> <p>ואחד דברים שעשאוים סייג לתורה ולפי מה שהשעה צריכה והן הגזרות והתקנות והמנהגות, כל אחד ואחד מאלו השלשה דברים מצות עשה לשמוע להן, והעובר על כל אחד מהן עובר בלא תעשה, הרי הוא אומר על פי התורה אשר יורוך אלו התקנות והגזירות והמנהגות שיורו בהם לרבים כדי לחזק הדת ולתקן העולם, ועל המשפט אשר יאמרו אלו דברים שילמדו אותן מן הדין באחת מן המדות שהתורה נדרשת בהן, מכל הדבר אשר יגידו לך זו הקבלה שקבלו איש מפי איש.</p> <p>הלכה ג דברי קבלה אין בהן מחלוקת לעולם וכל דבר שתמצא בו מחלוקת בידוע שאינו קבלה ממש רבינו, ודברים שלמדו מן הדין אם הסכימו עליהן בית דין הגדול כולן הרי הסכימו, ואם נחלקו בהן הולכין אחר הרוב ומוציאין הדין אחר הרבים, וכן הגזרות והתקנות והמנהגות אם ראו מקצתן שראוי לגזור גזירה או לתקן תקנה או שיניחו העם המנהג הזה, וראו מקצתן שאין ראוי לגזור גזרה זו ולא לתקן תקנה זו ולא להניח מנהג זה נושאין ונותנין אלו כנגד אלו והולכין אחר רובן ומוציאין הדבר אחר הרבים.</p>
<p>Halacha 1</p> <p>When, using one of the principles of exegesis, the Supreme Sanhedrin derived a law through their perception of the matter and adjudicated a case accordingly, and afterwards, another court arose and they perceived another rationale on which basis, they would revoke the previous ruling, they may revoke it and rule according to their perception. This is reflected by Deuteronomy 17:9: "To the judge who will be in that</p>	<p>הלכה א ב"ד גדול שדרשו באחת מן המדות כפי מה שנראה בעיניהם שהדין כך ודנו דין, ועמד אחריהם ב"ד אחר ונראה לו טעם אחר לסתור אותו הרי זה סותר ודן כפי מה שנראה בעיניו, שנאמר אל השופט</p>

age." This indicates that a person is obligated to follow only the court in his own generation.

Halacha 2

The following rules apply when a court issued a decree, instituted an edict, or established a custom and this practice spread throughout the Jewish people and another court arose and sought to nullify the original order and eliminate the original edict, decree, or custom. The later court does not have this authority unless it surpasses the original court in wisdom and in its number of adherents.

אשר יהיה בימים ההם אינך חייב ללכת אלא אחר בית דין שבדורך.
הלכה ב
 בית דין שגזרו גזרה או תקנו תקנה והנהיגו מנהג ופשט הדבר בכל ישראל, ועמד אחריהם בית דין אחר ובקש לבטל דברים הראשונים ולעקור אותה התקנה ואותה הגזרה ואותו המנהג, אינו יכול עד שיהיה גדול מן הראשונים בחכמה ובמנין

14. Beis Elokim, Shaar HaYesodos 36 [R. Moshe Trani 1500-1580]

זמן שהיה נבואה בישראל היו מוכנים ללמוד דיני התורה על ידי המדות שנדרשה בהם צלי שום מחלוקת כנתינתן מסיני , ואחר אנשי כנסת הגדולה שפסקה הנבואה לא היו מוכנים ללמוד כל הדברים בצירור , וסיו טפלים להם הספקות בעניני הלמידות עד שהיו באים לידי מחלוקת מלד קבלתם , זס מהיר וזה אומר וכו' , ולזה אמרם המשנה משה קבל תורה מסיני , כי לא היה כח והכנה בידו ללמד כי אם מסיני מפי הבורה , וכן למדה לכל ישראל כמו שבארנו , אלא מפני שיבאשע היה נכנס לארץ והיה מלמדה כוח וצית דיע לדור אחר שלא שמעו צסיני אכני ולא יביס לך ולא היו מוכנים ללמוד כולם אלא כללותיה וקלת פרטותיה , לכן אמר שמעיה ליהושע , כל' שמעך לו שילמדה דרך כללות על ידי המדות , דרך עסירה שיוכלו ללמוד פרטים מן כללותיה , וכן עד אנשי כנסת הגדולה שמסרו הנביאים להם , ואחריהם שפסק' הנבואה טלדו הספקות והמחלוקת כמו שכתבנו , ועל זה אמרם תורה אחרי רבים להטות , כמה שיחלקו בו צדיני סתורם בדורות הבאים ואחר שיטו אחרי רבים כרי זס כמו שלכה למשה מסיני , עליו אין להוסיף וממנו אין לגרוע , והמיעוט נגדרים אחר הרוב , וסרי שאין בכל דיני התורה לא תוספת ולא גרעון כי הכל הולך אחר הרוב , ומס שאלמרו (ביצמות י"ד) על מחלוקת לרם סבת איכא מ"ד לא עשו צ"ש כדצריכס ואיכא מאן דאמר עשו וכו' , אפ"ה אחר שגפסקס הלכה כצ"ה סרי היא כהלכה למשה מסיני ועליו אין להוסיף וממנו אין לגרוע , וכן בשאר סתנאים והאמוראים החולקים צדיני התורה אחר שגפסקס סלכה כאלה מהם :

ותשובת דבר זה כפי דיני התורה היא , כי התורה לומה אחרי רבים להטות , והוא כי אחר שמסר האל ית' למשה רבינו כללות פירוש התורה ופרטותיה' צסיני מה שאי אפשר צבע שכל אנושו לקבל לריבויים ועמקם כדכתיב (איוב י"א) ארוכה מארץ מדה , והוא ריבוי אריכות דיני התורה , ורחבה מני ים והוא רוחב עומק דיני התורה בעומקה של ים , ולא למדה משה אלא מפי הגבורה שהיה עותן בו כח לקבל כל אורך ורוחב דיני התורה בצרטות אפילו מה שהלמיד עתיד לומר בפני רבו , והוא לא היה יכול ללמוד לאהרן ולבניו ולזקני ישראל ולכל ישראל כל מה שלמד , כי מה שלמד מפי הגבורה ציוס אחד מן סמ' יוס לא היה מספיק ללמדה להם צשנה אחת מן סמ' שנה שנתעכבו צמדבר , ואס הספיק ללמד להם צשנה אחת מה שלמד ציוס אחד ונמלא שלמדו כל התורה צמ' שנה כמו שלמדה הוא צמ' יוס , היה מפני שישראל שבאותו הדור היו מוכנים ששמעו כולם מפי הגבורה אכני ולא יהיה לך והיו דור שכלו דור דעה , ולא ניתנה תורה שלימה כמו שלמדה משה רבינו מפי הגבורה אלא להם שהיו אוכלי התן לחס אבירים לחס שמלאכי השרת ניוזנין ממנו , ומסס והלאה בדורות הבאים היו מוסרים זה לזה כללי התורה וקלת פרטות , כי לא היו מספיקים הדורות הבאים ללמוד כל התורה כמו שלמדות יולאי מלרים , אלא שהיו דורשים התורה צמדות שהיא נדרשת בהם כפי מה שנתסרו צידס ללמוד מהם פרטי דיני התורה כל אחד כפי חכמתו וכפי השנתו לדרוש וללמוד הרבה צדיני התורה צלי שום מחלוקת , כי כל